

KIO KAN

Údolí naděje

ELIZABETH HARAN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Bohumila Kučerová, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu IM TAL DER

EUKALYPTUSWÄLDER

přeložila Bohumila Kučerová

Redakční úprava Miroslav Kozák

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-967-3

*Tato kniha je pro Gail Mennerovou.
Vzpomínky nikdy nevyblednou.
V mém srdci budeš žít navždy, nejdražší přítelkyně.*

1

Srpen 1925

Sydney

„Jsem teď tak šťastná, že je to skoro hřích,“ pošeptala Matylda Bradleymu do ucha. Oba se ruku v ruce loudali ze soukromé pláže Pint Point rozlehlými lukami šest jiter zabírajících pozemků patřících k vile Montrose.

„Není to vyloučeno,“ zazubil se na ni Bradley.

Matylda mu pohlédla do očí a okamžitě se v nich zase ztratila. Byly modřejší než vlnky, které za nimi narážely na pláž, a hleděly na ni s velkou láskou a upřímností. „Mám strach, že samým štěstím puknu,“ dodala se smíchem. „Teď už nám nemůže nikdo a nic ublížit, vid’?“

Bradley jí stiskl ruku, avšak nechal její otázku bez odpovědi. Zvolna došli k bílému panskému sídlu ve viktoriánském stylu. Na jednom z balkonů seděla Matyldina matka Eileen Mooneyová, a když ji oba mladí lidé uviděli, rázem se vrátili do reality, jako by jim někdo vylil na hlavu vědro studené vody. Úsměv se jim vytratil z tváře, i když žádný z nich nahlas nevyslovil to, co jim běželo hlavou. Rázem si uvědomili, jak křehké je jejich štěstí.

Eileen vypadala jako vždy velmi elegantně. Dnes měla na sobě krepdešínové bleděmodré šaty a světlé vlasy jí zdobil plstěný turban s úpletovou stuhou. Matylda na ni hleděla s úzkostí a nikoli poprvé ji napadlo, že se do téhle rodiny narodila nějakým nedopatřením. Její skoro černé vlasy, tmavě hnědé oči, mléčně bílá pleť a konzervativní způsob odívání se nápadně lišily od zevnějšku matky i obou sester. I povahou

byla úplně jiná. Zatímco matka úzkostlivě dbala na to, aby v kruhu svých přátel z řad sydneyjské honorace neproněsala nikdy nic nepatřičného, nosila Matylda srdce na dlani a při společenských příležitostech si musela dávat dobrý pozor, aby neplácla něco, čím by se ostatních mohla dotknout. Nejradši se proto podobným situacím vyhýbala.

Matylda si povzdechla a klouzala pohledem po výstavné budově s třemi balkony, kterou nechal v roce 1891 postavit sir Edmund Winter. Mooneyovi obývali vilu Montrose od roku 1905, ale Matylda moc ráda vzpomínala na dětství, které strávila v řadovém domku v Redfernu. Mívala ten malý domek ráda, matka však jen s krajní nelibostí mluvila o „maloměstáckých“ letech jejich rodiny, kdy její manžel Randolph, obchodník s nábytkem, dosud nepřišel ke svému bohatství. Zapovězeny byly též rozhovory o válečných letech, kdy nebyl život lehký ani pro chudé, ani pro bohaté.

V roce 1914 se výroba australských továren přeorientovala na válečné potřeby. Těm padla za oběť i produkce nábytku, v důsledku čehož Matyldin otec nedostával do svých obchodů s bytovým zařízením žádné další zboží. Rodina měla nyní na výběr: buď se přizpůsobit novým poměrům, anebo sdílet osud mnoha svých přátel, kteří se museli vystěhovat ze svých krásných domů u moře, protože si už dál nemohli dovolit jejich provoz.

Randolph se pustil do obchodování s obnošeným šatstvem a použitým zařízením domácností. Eileen tím sice trpěla, jemu se však dařilo vydělávat tolik, že si mohli Montrose dál udržet. Matylda milovala ty většinou zcela obyčejné věci, které patřily jiným lidem a měly svou vlastní historii. Poté co v sedmnácti letech odmaturovala a začala studovat na univerzitě, často k matčinu pohoršení pomáhala otci v krámě třídít věci určené k prodeji. Když si někdy domů přinesla nějakou maličkost, tvářila se matka znechuceně, protože měla za to, že tyhle věci jsou pod jejich úroveň. Tohoto svého ideálu se věrně držela až do konce války, což mělo za následek, že její šatstvo bylo nakonec chatrné o ošuntělé, cítila však zadostiu-

činění, že je na svém těle neměl nikdy nikdo jiný než ona, a to pro ni bylo ze všeho nejdůležitější.

Když válka skončila a výroba nábytku se obnovila, začalo v matčině životě její nejšťastnější období. Randolph opět prodával nový nábytek, obchod vzkvétal a Eileen mohla už zase bez omezení nakupovat nové šatstvo a předstírat, že hubené roky nikdy neexistovaly. Nechápala, jak může Matylda žetel toho času, kdy se v otcově krámě probírala věcmi, které si oblíbil někdo před ní.

Matka na ně vesele mávala a Matylda jí pozdrav bez velkého nadšení oplatila. Pak jí pohled už po tisíci padl na prsten, ježž jí Bradley před dvěma týdny navlékl na prst jednoho romantického večera na pláži Seven Shillings, a srdce se jí rozbušilo. Věděla, že matka a sestry její zasnubní prsten nepokládaly za nijak omračující, jí se však jeho střízlivý tvar a skromná diamantová ozdoba moc líbily. Stále si nemohla zvyknout na myšlenku, že je zasnoubená a brzy se bude vdávat. Bylo jí osmadvacet a příliš milostných dobrodružství si zatím neužila.

Také Bradley její matce vlažně zamával na pozdrav. Jeho zachmuřený výraz byl víc než výmluvný. „Slibuji ti, že ta oslava zůstane omezená jen na malý okruh lidí,“ řekla Matylda. Stejně jako jí se i jemu přičila veškerá okázalost, pokrytectví a bezduchost společenských akcí.

„Od tvých rodičů je moc milé, že nám chtějí uspořádat zasnubní hostinu, miláčku, ale domníváš se, že vědí, co obnáší malý okruh lidí?“ otázal se, protože zřejmě tušil, že Eileen je ve svém živlu, když se jí naskytne příležitost zorganizovat nějakou pompézní společenskou událost. Ta nyní sklonila hlavu a působila soustředěně, zřejmě si něco pilně zapisovala do svého deníčku.

„Vřele v to doufám,“ odpověděla Matylda.

V tom okamžiku dorazili k tenisovým kurtům, kde právě hrály smíšenou dvouhru Matyldiny dvě mladší sestry, dvojčata Phoebe a Fiona. Jejich protivníci byli natolik zaujatí opálenýma nohama dívek, že se jim jen zřídka podařilo dostat

míček přes síť. Matylda naslouchala roztomilému chichotání dívek, prohlížela si jejich krátce ostříhané světlé kadeře, poletující v lehkém vánku, a nemohla se ubránit soucitu s oběma poblázněnými mladíky.

Mlčky kráčeli ke schodišti, Bradley pohroužený do svých myšlenek. Matylda soudila, že krouží kolem jeho rodičů.

Herbert Hamilton-Smith byl vážený lékař a hluboce věřící muž, který se zdaleka vyhýbal světským radovánkám, jež pokládal jen za mrhání svým časem. Uměl dát ostatním nepokrytě najevo, když měl pocit, že nejsou hodni jeho společnosti. Gwendolyn Hamilton-Smithová pracovala neúnavně v různých charitativních organizacích, nešlo jí však v žádném případě o nějaké společenské uznání. Bradleyovým rodičům se proto vůbec nelíbilo, že Mooneyovi se rozhodli uspořádat zasnubní hostinu. Matylda věděla, že Bradley si dělá velké starosti s tím, jak jeho rodiče tuhle akci přijmou.

Herbert Hamilton-Smith a Randolph Mooney se doposud setkali pouze dvakrát, ale od počátku bylo naprosto zjevné, že lékař nedokáže živiálního majitele několika „nábytkových domů pro vybraný vkus“ vystát. Také na Gwendolyn bylo na první pohled vidět, co soudí o Eileen. Nejenže se jí nezamlouvalo její módní oblečení, ale navíc se ta žena odvážila na veřejnosti kouřit cigaretu!

„Zcela tvým obavám rozumím, Bradley,“ pokusila se Matylda zvednout svému snoubenci náladu. „Ale máma s tátou mi slíbili, že naše zasnubní oslava proběhne prostě a diskrétně.“

Ona sama navrhovala pouze společný oběd v restauraci s rodinou a nejbližšími přáteli. Eileen a Randolph je však postavili před hotovou věc. Uspořádají ve svém domě večírek pro pár vybraných hostů. Matylda však nebyla tak naivní, aby nevěděla, že „pár vybraných hostů“ znamená pro její matku minimálně dvě stě osob. Její jedinou možností, jak si podržet alespoň určitou kontrolu, bylo vlastnoručně sepsat jejich seznam. Došla tak k počtu šedesáti osmi pozvaných. Matka sice nespokojeně zmínila pár dalších jmen, ale Matylda se nenechala zviklat.

Samozřejmě jí neuniklo, s jakým nadšením rodiče oslavu plánují. Koneckonců se už téměř vzdali naděje, že se jejich nejstarší dcera někdy provdá, ani samotná Matyllda v to už nedoufala.

Poznali se s Bradleyem na univerzitě a párkrát si spolu vyšli. Po získání prvního titulu však Bradley přestoupil na jinou vysokou školu a brzy se mezi jeho přátele začalo šuškat, že se dal zase dohromady se svojí bývalou přítelkyní. Matyllda byla zklamaná, ale nenechala se tím zdeptat. I když příliš nedbala na svůj zevnějšek, byla přitažlivá a dobře si vědomá uznalých pohledů mužů. Na rozdíl od svých sester soudila, že nepotřebuje líčidlo ani elegantní ošacení, protože každý potenciální citel bude v první řadě brát v úvahu tučné bankovní konto jejího otce. Už se skoro smířila s tím, že skončí jako stará panna, ale osud ji svedl s Bradleyem opět dohromady.

Stalo se to, když byla právě na obědě v malé staromódní restauraci v centru Sydney. Bradley vypadal stejně dobře jako předtím a Matyllda předpokládala, že je už dávno ženatý. Otázal se jí, zda si splnila svůj dávný sen a stala se novinářkou. Nikoli bez hrdosti na tu otázku odpověděla kladně a sdělila mu, že píše články do časopisů. Zahrnul ji otázkami a udělal na ni dojem tím, že jeho zájem nebyl jen předstíraný. Vždycky se jí líbil jeho přímočarý charakter, a proto mu v dobrém rozmaru navrhla, aby si k ní přisedl a dal si s ní kávu a sendvič. Po tomto setkání následovalo jeho pozvání na večeři a jejich milostný románec, který měl teď vyvrcholit zasnoubením.

Blížili se k domu a Matyllda tiskla Bradleymu něžně ruku. V té chvíli uslyšeli seshora Eileenin hlas, jak muži rozjařeně sděluje, že na oslavu objednala ohňostroj.

„Ohňostroj,“ zasténal Bradley.

Matyllda zrudla. Co na to asi tak řeknou jeho rodiče? „Ještě s matkou promluví,“ prohlásila rozhodně. „Jasně jí řeknu, že o žádný ohňostroj nestojíme.“

„Kéž by si to dala vymluvit,“ zašeptal Bradley zoufale.

Večer prvního září vyšli Matylda s Bradleym na balkon v prvním poschodí. Jejich pozornost k sobě okamžitě přitáhl měsíc téměř v úplňku, jehož zlatavá záře se mihotavě odrážela ve vodách přístavu.

Pohled do zahrady mladému páru prozradil, že Eileen se jako obvykle překonala a nic neponechala náhodě. Scéna se skvěla v plné nádheře. Stromy kolem terasy byly ověšené světlými řetězy a cestičky v zahradě osvětlovaly pochodně. U stolů se svíčkami už zasedli první hosté. Hned několik barů nabízelo víno a koktejly. Davy postávajících hostů se prodíraly číšnice s podnosy plnými jednohubek a chlebičků. Dlouhý stůl zdobený mísami exotického ovoce čekal na teplé pokrmy, které se ještě dovařovaly v kuchyni.

„Zahrada vypadá vskutku překrásně,“ poznamenala Matylda. „Ovšem maminka očividně nedodržela plánovaný počet šedesáti a něco hostů.“

„Známe vůbec ty lidi?“ zeptal se Bradley ohromeně. „Známe alespoň jednoho z nich?“

„Pár obličejů poznávám, ale musím se přiznat, že spoustu z nich jsem v životě neviděla.“ Matyldu vlastně vůbec nepřekvapilo, že matka na její omezený seznam hostů nebrala žádný ohled, nicméně ji to našťvalo.

Bradley zjevně vycítil její vnitřní napětí, protože jí položil ruku kolem ramen. „Už jsem ti řekl, že vypadáš kouzelně?“ pošeptal jí.

Jeho lichotka Matyldu zaskočila. „Opravdu se ti ty šaty líbí? Původně jsem měla přichystané jiné, ale máti mi koupila tyhle a trvala na tom, že si je musím dnes obléct, a sestry ji v tom podpořily. Vlastně to není tak úplně můj styl.“

„Jsou opravdu moc hezké,“ ubezpečil ji Bradley. „Úplně jiné než to, co obvykle nosíš, ale velmi ti sluší.“

Matylda na něj s láskou pohlédla. Nejprve si ty šaty ani nechtěla vyzkoušet, ale Phoebe s Fionou ji k tomu přinutily. Když se pak viděla v zrcadle, musela sama uznat, že v nich nevypadá tak špatně. Hlavně v nich vynikly její nohy, delší, než měla matka a sestry. Šaty jí sahaly pod kolena a obula si k nim la-

kované lodičky s lesklou přezkou. Výjimečně se dnes nalíčila a nanasla si výraznější rtěnku. Skoro se pak v zrcadle nepoznala, ale kupodivu se jí to, co viděla, docela zamlouvalo.

„Co říkáš na moji charlestonovou čelenku?“ otázala se Bradleyho. „Ale buď ke mně prosím upřímný.“ Matylda si sáhla na ozdobný kamínek hned nad pravým uchem a na tři vztyčená černá pera. Měla obavy, aby ta ozdoba nepřipadala Bradleymu příliš frivolní.

Ten tentokrát neodpověděl hned.

„Nelíbí se ti,“ vyvodila Matylda z jeho mlčení zahanbeně. „Hned si ji sundám.“

„Ne, ne, jen si ji nech,“ protestoval Bradley. „Hledal jsem jenom to správné slovo. Označil bych ji jako bombastickou.“ Spiklenecky na ni zamrkal.

V té chvíli k nim přistoupila jedna ze služebných. „Promiňte, slečno Mooneyová, říkáte jste, že vás mám upozornit, až přijdou rodiče pana Hamilton-Smithe.“

„Děkuji, Martho.“

Zatímco Matylda zavěšená do Bradleyho kráčela do vstupní haly, její napětí se s každým krokem zvyšovalo.

Její nastávající tchán a tchyně jí při uvítání nevěnovali jediný úsměv. Strnule pak vyšli ven na zahradu, aby se přivítali s paní a pánem domu. Matylda se pokusila trochu odlehčit atmosféru tím, že jim vesele oznámila: „Dnes večer uslyšíme harfový koncert.“ Avšak ani tato vyhlídka nezlepšila Bradleyho rodičům náladu.

„Jak milé,“ poznamenala Gwendolyn upjatě a pohrdavým pohledem sjela ozdobu na Matyldině hlavě.

V tom okamžiku se rozezněly tóny kytar, houslí, bubnů a trumpet a na trávník tanečním krokem vběhla skupina rudě oděných hudebníků s bílými zuby a pustila se do hlasitého zpěvu.

„To je Miriachi Band!“ zvolal Bradley pobouřeně a naklonil se k Matyldě. „Tvoje matka sem pozvala ty Mexikánce? Počítal jsem skoro se vším, ale tohle by mě nenapadlo.“

Matylda hleděla do pohoršených tváří jeho rodičů, zatímco ostatní hosté už začali tleskat a podupávat do rytmu. „Ma-

minka se zmiňovala, že má problém sehnat harfenistku, ale myslela jsem, že se to vyřešilo,“ přiznala zkroušeně.

Tu spatřila na druhé straně trávníku otce se širokým sombrerem na hlavě. Když se objevil číšník se šampaňským, pošeptala Bradleymu: „Budu hned zpátky. Musím si promluvit s matí.“

Věděla, že matka se při podobných společenských akcích cítí ve svém živlu. S úsměvem procházela mezi skupinkami hostů se sklenicí šampaňského v jedné ruce a dlouhou cigaretovou špičkou v druhé.

„Mami!“ zasyčela na ni Matylda.

„Copak chceš, miláčku? Večírek se nám vydařil, co říkáš?“ šveholila matka spokojeně.

„Říkám, že nevydařil. Víš moc dobře, že jsem si přála mít tady harfenistku. Proč nepřišla?“

„Ach, neříkala jsem ti, že nemůže hrát? Popálila si prsty... nebo něco takového.“

Matyldě neušlo, že tón matčina hlasu neprozrazuje žádné zklamání.

„V posledním okamžiku se mi podařilo zajistit tuhle skupinu. Nejsou úžasní? Tvoji hosté se skvěle baví.“

Matylda jen zasténala a rozhlédla se po zástupu pozvaných návštěvníků. Tu si všimla dvou mužů, kteří na okraji louky právě stavěli stativ. „Neříkej mi, že tamhle vidím novináře a fotografa!“ zvolala.

„Ale samozřejmě je tu také tisk. Koneckonců jsme Mooneyovi z Point Piper, miláčku. Tvoje zasnubní oslava se přece musí objevit v *Sunday Times*.“

„Nechci o svých zasnubách číst v novinách ani v nich vidět svoji fotografii!“ prohlásila Matylda rozzlobeně. „Pro Bradleyho je to příšerně trapné a nechci ani domyslet, jak na to zareagují jeho rodiče. Pošli ty lidi prosím hned pryč.“

„Slibuji, že se tu moc dlouho nezdrží,“ nenechala se matka přemluvit.

„Mami, prosím tě. Už i tak je to pro Bradleyho rodiče všechno přehnané. A ke všemu má táta ještě na hlavě to obrovské sombrero.“

„Ach, skutečně?“ Eileen se rozhlédla a dala se do smíchu. „Máš pravdu. Kde ho jen splášil?“

„Mami, táta by se mohl alespoň dnes večer ovládnout a chovat se slušně,“ žadonila zoufalá Matylda.

„Ale jistě, holčičko. Já už na něho dohlídnu,“ slíbila nepřipíliš přesvědčivě Eileen.

Matylda se však nenechala tak lehce odbýt. „Tamhleten pár u studny vůbec neznám,“ nadhodila. „Kdo jsou ti lidé? Jsem si jistá, že v mém seznamu nebyli.“

„To jsou přece Franklinovi, Matyldo. Vždyť je znáš.“

„Ne, neznám. A přesně z toho důvodu se jejich jména neobjevila v mém seznamu.“

„Morrie je majitelem golfového klubu Royal Pines, jehož je tvůj otec členem.“

„Ale to přece se mnou a s Bradleyem nijak nesouvisí!“ Matylda se popuzeně rozhlížela kolem sebe. „Znám tu sotva polovinu lidí.“

„Tvůj otec pozval pár dalších hostů. Když mu Morrie blahopřál k tvým zásnubám, cítil se tvůj otec samozřejmě povinen pozvat ho taky. To se rozkřiklo a s blahopřáním přicházeli další a další známí. S tím si však ty nemusíš dělat starosti. Hezky si svůj večer užij.“

„A co můj nastávající tchán a tchyně? Říkala jsem ti přece, že se na takových společenských shromážděních necítí dobře a Bradley je na tom podobně. Chtěli jsme malou intimní oslavu! Myslela jsem, žeš to pochopila.“

„Pusť všechny ty starosti z hlavy, holčičko. Jsem si jistá, že jakmile se Hamilton-Smithovi trochu rozkoukají, uvolní se a začnou se taky bavit.“

„Dovoluji si pochybovat, že se Hamilton-Smithovi kdy uvolní.“

„Nu, v každém případě by jim to neškodilo. Napoj je šampaňským, snad to pomůže.“

Vřavou hudby a hlasů k ní dolehl otcův bujarý smích. Vyděla ho stát se skupinkou mužů. Nepochybně si vyprávěli košilaté vtipy.

„Táta mi taky dělá starosti. Moc pije. Nemohla bys ho trochu brzdít... anebo ještě lépe úplně mu alkohol zarazit?“

„Ale co by se mohlo stát? Prostě se bav a všechno ostatní nech na mně.“ S těmi slovy se Eileen vydala ke svému manželovi, aby ho odvedla k Hamilton-Smithovým.

„Jak se mám bavit, když jde všechno šejdrem,“ mumlala si pro sebe Matylda. Tu si všimla, jak k ní míří ti dva muži od tisku, a vyplašeně prchla k Bradleymu.

Ten mezitím usadil rodiče ke stolu co nejdál od hudby. Jejich kamenné výrazy hovořily za vše. Matylda kývla na číšníka a nechala před ně postavit další sklenice se šampaňským.

„Tatínek s maminkou tu hned budou,“ ujistila je nervózně. „Mezitím bych vám ráda představila svoje sestry. Musí tu někde být.“

Bradley kývl hlavou ke skupince mladých lidí. Dvojčata byla obklopená hloučkem mladíků, kteří se předháněli v tom, kdo upoutá jejich pozornost. Dívky popíjely šampaňské, na něž byly vlastně ještě příliš mladé, chichotaly se, flirtovaly a užívaly si svého publika. Matyldy se zmocnily pochyby, zda jejich představení Hamilton-Smithovým je dobrý nápad.

„Tak jsme tady,“ zvolala v té chvíli Eileen s Randolphem v závěsu. Ten už sice neměl na hlavě sombrero, zato byl značně opilý, takže uvítání hostů neproběhlo zrovna na úrovni. Bouřlivě potřásl Herbertovi rukou a kysele se tvářící Gwendolyn zlíbal na obě tváře a objal tak silně, až zrudla.

„Brzy budeme rodina,“ hlaholil. „Berte můj dům jako svůj. Zastavte se u nás, kdykoli vám bude libo,“ dodal a uštědřil Herbertovi tak mocný štouchanec do žeber, až mu šampaňské vyšplíchlo na nablýskané polobotky. „Můžeme si zahrát tenis. Anebo golf. Co říkáte?“

„Nepěstuji žádný sport,“ odvětil Herbert, vytáhl zářivě čistý kapesník a utřel si jím prsty a špičky střevíců. „Nemohu riskovat, že si zraním ruce. Jsem chirurg.“ S těmi slovy si třel ruku, kterou mu Randolph předtím málem rozdrtil.

Randolph nechápavě zavrtěl hlavou a obrátil se na jeho manželku. „Vy ale zajisté nějaký sport provozujete, Gwen-

nie?“ Neomaleně si ji prohlížel, jako by odhadoval, k jakému sportu by se nejlépe hodila.

Zavrtěla jen hlavou. „Jmenuji se Gwendolyn,“ odpověděla stroze.

Matylda se obávala, aby otec neprovedl něco nepředloženého, například neplácl Gwendolyn po zadní části těla, proto raději vstoupila mezi ně.

„Zatančíte si se mnou mexický kloboukový tanec, Gwen- nie?“ zahlaholil Randolph s nadějí v hlase.

„Žádný takový tanec neznám,“ odvětila mu ledově.

„Ale to nevadí. Rád vám ho předvedu,“ ujistil ji Randolph.

„Je to opravdu obrovská švanda.“

„Možná později, drahý,“ zasáhla Eileen. „Porter a Sarah McNichollsovi by tě rádi pozdravili. Hned se k vám vrátíme, Gwendolyn a Herbert.“ A už vlekla Randolpha k manželskému páru, který na Matyldině seznamu rovněž nebyl uvedený.

Matylda si pokradmu prohlížela výraz svého budoucího tchána a byla přesvědčená, že ví, co v něm čte. Totiž že do těchhle vily už nikdy v životě nevstoupí.

Ze všech sil se pak snažila Hamilton-Smithovy nějak zabavit, což se ukázalo jako nadlidský úkol. Nejenže se jim nelíbila hudba, ale ohrnovali také nos nad bufetem, který sestával hlavně z mexických jídel. Gwendolyn jí vysvětlila, že nejí nikdy nic, u čeho nepozná, z jakých ingrediencí to bylo navařeno. A už vůbec žádná kořeněná jídla, to prý ani jeden z nich nesnáší. Oba také odmítli seznámit se s ostatními hosty. Matyldě bylo jasné, že zvednou kotvy, jakmile uplyne doba, kterou jim předepisují zdvořilostní konvence.

Když po zdánlivě nekonečné hodině ozářily oblohu nad pláží první rakety ohňostroje, všichni hosté okouzleně vydechli. Všichni kromě Hamilton-Smithových. A Bradleyho s Matyldou. Pro ně byl tenhle večer hotová katastrofa.

Už po dvou minutách si Gwendolyn zakryla uši a obrátila se k Matyldě. „Nebude vám vadit, když odejdu? Strašně mě rozbolela hlava.“

„Jistěže ne,“ odpověděla Matylda vyčerpaně.

„Doprovodím tě,“ nabídl Herbert a odvedl Gwendolyn ke schodišti.

„Ach, Bradley, je mi to tak líto,“ zasténala Matylda, zatímco obloha nad pláží explodovala barvami. Měla to být oslava jejího zasnoubení, ale zatím si neužila ani jediný okamžik, nenašla čas promluvit si s přáteli. Opět uslyšela otcův hlasitý řehot. Výborně se bavil a byl už úplně namol. Také Eileen si hojně přihýbala šampaňského a bavila se se svými hosty. Na Matyldu a Bradleyho oba zapomněli.

Po dvaceti minutách přišel čas na proslovy a fotografování. „Vidělas někde svého otce?“ zeptala se Matyldy Eileen. „Fotograf chce pořídit snímek celé rodiny.“

„Nevím, kde zrovna je,“ odpověděla Matylda rozmrzele.

„A kde jsou vaši rodiče?“ obrátila se Eileen k Bradleymu.

„Odešli domů,“ sdělil jí Bradley. „Maminku rozbolela hlava.“

„Ach, chudinka, to je mi líto,“ řekla Eileen, ale to už upoutalo její zájem něco jiného. „Podívejte, bude se tančit polonéza.“ Obličej se jí rozsvítil. „Tu si musím taky zatančit. Randolpha najdu až potom.“

Když matka odběhla pryč, zakryla si Matylda zoufale rukama obličej. „Ach, bože, kdy už tenhle zlý sen skončí?“

Najednou se ozval nějaký hluk následovaný výkřiky. Poté všichni ztichli. Matylda viděla, že hosté se shromáždili kolem květinového záhonu. Rozběhla se, aby zjistila, co se stalo. Bambusová zástěna oddělující zeleninovou a květinovou zahradu se zřítila na zem. Snad se nikomu nic nestalo, modlila se v duchu a razila si cestu zástupem s Bradleyem v patách. Při pohledu, který se jí pak naskytl, jí ztuhla krev v žilách. Jestli si ještě před několika minutami myslela, že dnešní večer už nemůže být horší, tak se hluboce mýlila.

Na polámané zástěně ležel na zádech Randolph Mooney a na něm v jeho objetí Sarah McNichollsová. Otcův obličej byl celý růžový od rtěnky. Každému z přihlížejících muselo být naprosto jasné, co se stalo. Ti dva se v milostném objetí opřeli o zástěnu a ta se pod jejich váhou zhroutila.

Matylda zděšeně hleděla na otce se Sarah. Eileen tu stála jako opařená. Hosté si mezi sebou něco pohoršeně špitali. Randolph rozpačitě mžoural jako neposlušný školák, kterého nachytali při kouření. Sarah byla rudá jako ředkvička, ať už hanbou, nebo z přemíry šampaňského.

Matylda energicky přistoupila k otci. „Vstávej, tati!“ přikázala mu. „Och, jak jsi mohl?“

Ale Randolph byl tak opilý, že nedokázal koordinovat svoje pohyby. Kromě toho na něm ležela Sarah, která měla rovněž potíže se zvednout. Šaty se jí k potěšení mužských hostů vyhrnuly vysoko nad kolena.

„No tak, zvedněte se konečně, paní McNichollsová!“ vyzvala ji Matylda rozzlobeně a snažila se ženu vytáhnout na nohy. To se jí však nepodařilo, naopak se sama nebezpečně naklonila dopředu, čelenka se jí svezla na oči a pak Matylda taky spadla. Zdrčená hanbou si uvědomila, že teď i ona nestydatě leží v nepříliš lichotivé pozici na Sarah a otci.

„Ti jsou všichni úplně namol,“ poznamenal někdo a další se zachichotal.

Matylda by se nejraději propadla samou hanbou do země. Přesto se s námahou zvedla a odhodlaně si narovнала ozdabu na své hlavě. Než se však stačila postavit na nohy, zablýsklo se světlo fotoaparátu. Fotograf si nenechal ujít příležitost zachytit Matyldu váleající se vyděšeně na otci se Sarah. Žurnalista vedle něj si cosi spokojeně zapisoval do notýsku. Soudě podle výrazu jeho obličeje právě ulovil svého sólokapra.

Konečně se Matyldě podařilo vstát. Pohlédla na Bradleyho, který tam stál celý popelavý ve tváři a nepodnikl nejmenší pokus, aby jí pomohl. Porter McNicholls vedle něj byl naopak rudý jak rajče a vypadal, že každou chvíli vybuchne.

Trvalo celou věčnost, než se podařilo dostat na nohy i otci a Sarah. Eileen spěšně dala pokyn hudebníkům, aby hráli dál. Reportér se snažil vyptávat Portera McNichollse, jak se postaví k tomu, že nachytal svoji ženu in flagranti s hostitelem. Namísto odpovědi byl hrubě dostrkán k východu. Majitel golfového hřiště mu pohrozil žalobou, pokud se v novinách

o tom incidentu objeví třeba jen jediný řádek. Když scénu ozářil další záblesk fotoaparátu, pustil Porter reportéra ze svého sevření a vrhl se na fotografa. Oba novináři vzali nohy na ramena a urychleně se vzdálili.

Matylda moc dobře věděla, že její rodina právě hostům poskytla tučné sousto ke klepům – alespoň do otcova dalšího faux pas. Ještě dobře, že Hamilton-Smithovi odešli domů a nestali se také svědky té trapné scény, pomyslela si. Zvedla oči k balkonu a hrůzou se jí zatajil dech.

Na balkoně v prvním poschodí stáli manželé Hamilton-Smithovi a všechno pozorovali. Z výrazu jejich tváří bylo víc než patrné, že Mooneyovi v plné míře naplnili všechna jejich nejhorší očekávání.

2

Matylda ležela na posteli a četla si *Skládačku*, prvotinu autorky jménem Barbara Cartlandová. Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla její sestra Phoebe.

„Můžu dál, Tilly?“ zeptala se nesměle.

„Ale jistě.“ Matylda odložila knihu stranou. Byla ráda, že má společnost. Uplynulé dva týdny strávila sama a v depresi v nepřírozeně tichém domě jako vězeň, zatímco venku před domem tábořili reportéři. Phoebe a Fiona se stále někde toulaly s přáteli a matka odcestovala hned příští den po zásnubní oslavě k přítelkyni a měla se vrátit až dnes. Otec se většinu času skrýval před tiskem v některém ze svých skladů nábytku a zpíjel se do němoty.

„Zase jsi trávila moc času na sluníčku,“ vytkla Matylda sestře. „Brzy budeš stejně snědá jako Bambang,“ dodala s narážkou na jejich indonéskeho zahradníka.

Phoebe se rozesmála. „Byla jsem s kamarády na pláži.“

Pak zvažněla a podala Matyldě novinovou stránku. „Tohle jsem našla dnes ráno.“

„Co je to?“

„Stránka ze společenské rubriky z dnešních novin.“

„Ach, Phoebe, tohle já nehodlám číst,“ bránila se Matylda. „Leda že by tam byly dobré zprávy nebo něco, co by se netýkalo Bradleyho a mne.“ Což bylo nanejvýš nepravděpodobné, jelikož uplynulé dva týdny se proměnily v noční můru.

„Dobrá zpráva je, že vy dva už neplníte titulky novin.“ Phoebe si sedla na okraj lůžka a rozprostřela stránku.

„Opravdu?“

„Ano. Teď je zaplňuje rozvod McNichollsových.“ Phoebe ukázala na tučně vytištěný nadpis.

„Rozvod?“ Matylda se narovnala. „A odkdy?“

„Od včerejška. Žádost o rozvod podal pan McNicholls. Jako důvod udal našeho tátu, což není nic překvapivého.“

„Ach, to je tragédie! Tátovo hloupé chování jim rozvrátilo manželství.“

„No, asi to nebude jen jeho vina. V tom článku stojí, že to nebylo poprvé, co byla paní McNichollsová přistižená s jiným mužem.“

Matylda spěšně prolétla článek, který byl znovu doplněný oním senzaci budícím snímkem. Opět ji zalila hanba. „Ten skandál ještě nepominul ani pro Bradleyho a pro mě, ani pro naši ubohou maminku. Teď bude muset ještě celé měsíce snášet to pokoření. Možná ještě déle, jestli se to bude přetřásat před soudem.“

„Máma se jednoduše vytratila a dělá, jako by se jí to netýkalo. Nevím, jak dokáže snášet, že je s tátou pořád předmětem nejruznějších klepů. Lidé určitě očekávají, že i ona zažádá o rozvod.“

„To neudělá. Koneckonců tohle není tátův první flirt. Naučila se ty jeho avantýry ignorovat.“ Matylda věděla, že matka utápí svoji bolest v alkoholu, už ji v minulosti párkrát nachytala v ložnici s otevřenou láhví.

„A jak se s tou trapnou situací vyrovnávají Bradleyho rodiče? Pochybuju, že v jeho rodině zažili podobný skandál – tam nanejvýš nějaká vzdálená příbuzná povila dítě už osm měsíců po svatbě.“

Matylda pokrčila rameny. „Upřímně řečeno nevím. Domluvili jsme se s Bradleym, že dokud ten povyk neskončí, nebudeme se spolu objevovat na veřejnosti. Ještě jsem s ním nemluvila.“

„Ale mohl ti přece napsat nebo zavolat, aby se zeptal, jak se ti daří,“ namítla Phoebe.

Matylda byla skutečně trochu zklamaná, že se Bradley neozval, ale nechtěla to dát najevo. Předpokládala, že se celou dobu snaží nějak uchlácholit svoje rodiče.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Dovnitř vstoupila Fiona. „Bradley je tady,“ oznámila. „Chce s tebou mluvit.“

„Opravdu?“ Matylda radostně vyskočila z postele a vklouzla do střevíců. „Kde je? V obývacím pokoji?“

„Ne, čeká na tebe na zadní terase.“

Poprvé po čtrnácti dnech se Matylda cítila zase šťastná. Po krátkém pohledu do zrcadla se rozběhla dolů po schodech. Bradley se opíral zády k ní o dveře na terasu.

„Bradley!“ Matylda se k němu nadšeně vrhla. „Tak ráda tě zase vidím.“

Bradley se k ní obrátil. Když mu Matylda padla kolem krku a sevřela ho do náruče, viděla, že se mu v obličejí mísí radost se smutkem.

„Podařilo se ti vyhnout se reportérům před bránou?“ zeptala se ho poté, co jí vtiskl na tvář něžný polibek.

„Ano, obešel jsem to zezadu.“

„Tos udělal dobře. Tatínek dnes nemohl ani odejít do obchodu, jinak by se na něho vrhli.“

Od služebné věděla, že se otec v županu a pantoflích stáhl s láhví whisky do svého pokoje.

„Je mi líto, že to musím říct, Matyldo, ale může si za to sám,“ odvětil Bradley suše. „Na rozdíl od pana McNichollse. Taky před jeho domem táboří půl tuctu reportérů. Viděl jsem je, když jsem šel kolem.“